

Szappanos Gábor

A Szindbád-klónok története

*„Könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek.
Annakokáért tehát nem azé, aki akarja, sem
nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”
(Róm 9, 15–16)*

Az öt kis Szindbád-fiú egyszerre sírt fel, később egyszerre kezdett gögicsélni, és mind teljesen egyforma volt. Ahogy az a klónoktól elvárható, mindent egyszerre és egyformán csináltak, már az első kanálnyi spenóttól is, amit a dajkájuk próbált beléjük diktálni, ugyanazzal az undorral fordultak el.

Miért pont öt, miért nem kettő vagy három, esetleg hat vagy hét? Hát, mert a szigorúan titkos kísérlet kiötlője történetesen öt Szindbád-klónt képzelt el.

Sokáig fontolgatták a beavatott orvosok, hogy egy kórházban szülessen-e meg az öt kis gyerkőc, vagy csapják szét őket öt külön intézménybe. A mérlegelés célja az volt, hogy hogyan tudják minimalizálni a lebukás veszélyét. Annak ellenére is fontos volt a titoktartás, hogy magát a „programot” az állam támogatta és pénzelte. Mert ha kitudódik... Hisz ismerjük egyes médiumok természetét: úgy tesznek, mintha mindennek a mélyére hatolnának, de tevékenységüket sokszor felszínesen végzik – hamis vagy félinformációk alapján ítélnek meg és ítélnek el jelenségeket, és mint megfellebbezhetetlen igazságokat találják őket.

Ha öt kórházban jönnek a világra, az érintett szülészetenek sokkal kevesebb embert kell beavatni, ha viszont egy kórházban születnek, könnyebben tudják őket megfigyelni és összehasonlítani fejlődésüket, viszont óhatatlanul több ember fog tudni róluk, és nagyobb az esélye a gyermekek összecserélésének is. Ellenben ez utóbbi esetben azzal is számolni kellett, hogy a „béranyák” rokonsága tudomást szerezhet a dologról és megjelenik a kórházban, netán még arra az arcátlanságra is vetemedik, hogy az anya által szült gyermeket az anya vagy a család tulajdonának tekinti. Pedig erről szó sem lehetett: az anyákkal aláírtattak egy szerződést, hogy a születendő gyermek felett nem ők rendelkeznek, hanem kizárólag az állam. És ezért súlyos pénzeket fizettek mind az ötüknek.

Ám itt újabb komoly bizonytalansági tényezővel szembesültek a kutatók: hiába a pénz, hiába a szerződés, az anyák mindig kiszámíthatatlanok és megbízhatatlanok... azaz dehogyis! Ők az igazán megbízhatóak az összes nő közül: elképzelhető hát, hogy tűzön-vízen át ragaszkodni fognak magzatukhoz, ha erős érzelmi kötődés alakul ki közöttük. Márpedig erre minden esély megvolt. Ezért a kutatók – nagy előrelátásról téve tanúbizonyságot – olyan asszonyokat válogattak ki e célra, akik vagy már több gyermeket szültek, vagy szegénységben éltek, és égető szükségük volt a pénzre, hogy biztosíthassák családjuk megélhetését.

Végül köztes megoldás született: létrehoztak egy külön, szigorúan titkos intézményt a Szindbád-klón-programra, de az intézményen belül is gondoskodtak róla, hogy se az „anyák”, se a kis Szindbádok ne tudjanak egymásról. Sőt, amikor eljött a szülés ideje, az anyáknak még otthon bekötötték a szemét, úgy szállították be őket, hogy ne tudják, hol vannak.

Mivel érdemelte ki vajon Szindbád, hogy az állam pénzt és emberi erőforrást nem kímélve, saját törvényeit is megszegve igyekezett őt sokszorosítani? Nem, nem az írói tehetségével... Kit érdekelnek az írók, a mai magyar társadalom felesleges emberei?! Örült gondolat lett volna, hogy államköltségen, mesterséges módon létrehoznak öt firkászt, akik ugyanazokat a badarságokat írogatják az „életről”, a „nőkről” meg „az idő múlásáról”... ráadásul éppen úgy, mint az „apjuk”. Nem, más különleges képessége volt Szindbádnak, amivel annak idején felkeltette az állam figyelmét: az, hogy felhőket tudott oszlatni és jó időt csinálni ott, ahol éppen tartózkodott. Erről egy korábbi krónikában már részletesen beszámoltunk, így többek között arról is, hogy állami szolgálatba állt, és busás fizetésért oszlatta a felhőket Magyarországon, ahol épp szükség volt rá. Viszont fura szerzet volt ez a Szindbád: az ötvenes éveiben kezdett házassáttá válni, akár egy vénasszony, és követelőzővé, mint egy uzsorás, úgyhogy állami megbízói jobbnak látták, ha függetlenítik magukat, illetve a magyar államérdeket az úriember szeszélyeitől. A kormányzati agytrösztöt egyébként többször állította komoly erőpróba elé a Szindbád-kérdés, először akkor, amikor rávették, hogy állami szolgálatba álljon, másodszer akkor, amikor – látván kiszámíthatatlan természetét – Szindbád tudta és beleegyezése nélkül kíséreltek meg több darabot kreálni belőle, minden eshetőségre fölkészülve, s bízva abban, hogy klónjai öröklik csodálatos tulajdonságát. A Gazdasági Minisztérium Szindbád-osztálya munkatársai igencsak előrelátónak bizonyultak, mert a hajóst annyi nemtelen vád érte itthon, s annyi irigye lett, hogy végül az Egyesült Államokba költözött, s élete vége felé hurrikánok eltérítésével szerzett múlhatatlan érdemeket és megbecsülést.

Születtek természetes gyermekei, de ők nem örökölték e tulajdonságát, úgyhogy a klónozás volt az állam számára az egyetlen esély, egyszersmind nagy ugrás is az ismeretlenbe. Ha klónjai öröklik csodálatos képességét, az hatalmas fegyvertény a nemzetgazdaságnak, ha viszont nem, örült pénzpozscékolás. Ugyanakkor – akár sikerül a kísérlet, akár nem – az orvostudomány mindenképpen profitál belőle, mert rendkívüli nehézségeket kellett leküzdeni, hogy a kis Szindbádok egyáltalán megszülethessenek. Annyit már a korábbi külföldi állatkísérletekből is tudni lehetett, hogy a klónok hajlamosabbak a betegségekre, mint a természet rendje szerint fogant fajtársaik. Ezért megvolt a veszélye, hogy valamelyik – vagy akár több – kis Szindbád még gyerekkorban elhullik, ezért óvintézkedésként az intézményben tökéletesen steril környezetben tartották és nevelték őket. Míg a kórházakból félkómásan bocsátották el a még rogyadozó lábú, átvértzett kötésű betegeket szinte közvetlenül a súlyos műtétjük után, a műtőkben pedig csótányok futkorásztak a kikopott fugák réseiben, a Szindbád-létesítmény csillogott-villogott, s a dolgozók nem panaszkodhattak sem műszerhiányra, sem megalázóan alacsony fizetésre.

A kutatóorvosok, főleg agykutatók, jószerivel teljesen ismeretlen terepen mozogtak, hiszen nem álltak rendelkezésükre korábbi esetleírások. Így például

azt sem tudták, hogy a Szindbád-féle csodás képesség milyen életkorban jelentkezhet. Csecsemőkorban, gyerekkorban, netán felnőttkorban? Hiszen maga Szindbád sem nyújtott semmilyen támpontot Magyarországon töltött hosszú élete során. Arról nem is szólva, hogy állítólag már több ezer évet élt, ami elvileg képtelenség, de képtelenség az is, hogy felhóket oszlasson, márpedig oszlatott. A Szindbád-projekt tudós emberei ezért – merő hipotézisként – elfogadhatták volna, hogy több ezer évet élt, de akkor meg azt kellett volna eldönteni, hogy egy több ezer éves embernek hány évig tart a gyerekkora, a serdülőkora, az ifjúkora és így tovább. És ezt a lehetetlen helyzetet még súlyosbította, hogy önmagáról azt állította, meg mások is azt írták róla, hogy hol meghalt, hol meg feltámadt, hol éldegélt, hol meg egy sírban vagy kriptában nyugodott. Tudósi meggyőződésükkel ez az egész tökéletesen ellentétes volt.

– Nem a babonás ókorban élünk – zsörtölődött az intézmény igazgatóhelyettese –, és nem is a középkorban, nem a hiedelmek világában, hanem a kvantumfizika és a nanotechnológia korában!

– Lehet, hogy jobb lett volna, ha mégis inkább a teológiára jelentkezem, nem az orvosira – toldotta meg maga az igazgató, Selymes András. – Akkor nem szégyellném most régi mítoszok magyarázatait olvasgatni, hogy segítséget kapjak a munkánkhoz... Hinni hittem egy darabig, de aztán jobbnak láttam végleg fölakasztani a hitemet egy fogásra, ahogy – saját elmondása szerint – Pasteur akasztotta föl ideiglenesen a hitét a kabátjával együtt az előszobában, mielőtt belépett a laboratóriumába... Ha igazi hívó lennék, ezt a föltámadási históriát is könnyebben elfogadnám – avatta be ritka kegyként a helyettesét legtitikosabb gondolataiba. – De gondold el, még a biblia is gyakorlatilag azt mondja, hogy Jézus föltámadása is egyszeri, üdvtörténeti esemény volt, ez a Szindbád meg összeviszza föltámadgat, aztán meghalogat, újra meg újra, a végtelenségig... Mintha gúnyt űzne belőlünk, Jézus Krisztusból, no és világképünk tartóoszlopaiból – folytatta eszmefuttatását, de helyettese közbevágott:

– Főnök, hatalmas a tudásunk, de mi sem vagyunk a teljes igazság birtokában, hiszen tudjuk, hogy a kvantumfizika is hihetetlen, felfoghatatlan dolgokat produkál, viszont ezeket mint tudományos igazságokat mégis készségesen elfogadjuk. Akkor miért ne létezhetnének olyan „csodák” – nevezzük egyelőre így –, amelyek nem is csodák, hanem általunk egyelőre ismeretlen jelenségek? Gondold el, hogy agyunk milyen elenyészően kis részét használjuk! Tudjuk, mire való a többi? Olyan az agyunk, mint egy fehér foltokkal teli térkép a nagy felfedezések kora előtt...

– Te János – vágott a szavába Selymes, egészen másra terelve a szót, nem udvariatlanságból, csak mert hirtelen eszébe jutott valami –, figyelj csak, és mi van, ha Szindbád egyszer csak gondol egyet, mert honvágya támad, visszatér Magyarországra, és újra itthon oszlatja a felhóket?

– Semmi – válaszolt a helyettese. – Akkor is jól jön, ha kísérletezünk a fiókáival, többen is oszlatnak felhőt, akkor legalább nem kell Szindbádot ide-oda ráncigálni, pláne ősszel, Villányból Egerbe, Badacsonyból Tokajba, hogy a borvidékeken ne essen seholy az eső. Csak arra kell ügyelni, hogy ne legyen tudomásuk egymásról, de ez nem a mi gondunk, ez titkosszolgálati és rendészeti kérdés...

Az intézmény dolgozói egyébként mindent alaposan, a legjobb tudásuk szerint átgondoltak és átültettek a gyakorlatba: amint a béranyák világra hozták a kicsiket, azonnal elválasztották őket egymástól. Az anyák szemét természetesen akkor sem mulasztották el bekötni, amikor hazaszállították őket. No és titoktartásra is kötelezték őket, mint annak idején, az ötvenes években a kényszermunkatáborokból kiengedett rabokat meg a szupertitkos amerikai biológiai kísérletek résztvevőit.

A gyermekek megszületésével a kísérlet újabb, izgalmas és előreláthatólag meglehetősen hosszú szakasza kezdődött. Bekamerázták az összes helyiséget, ahol a gyerekek tartózkodtak, és minden mozdulatukról felvétel készült. Itt személyiségi jogokról és az adatkezelési törvények betartásáról szó sem lehetett, minden felvételt megőriztek, hiszen nem lehetett tudni, mikor lesz rájuk szükség. A kamerák rögzítették, amint a dajkák elővették az emlőjüket és szoptatták a kicsiket, de rögzítették azt is, hogyan cserélik a pelenkájukat. Állandóan elektródák voltak rájuk erősítve, hogy a nap minden percében lehetőleg minél több szervi, de főleg agyi funkciójukat figyelemmel kísérhessék.

Az első érdemi megfigyelés nem a csúcstechnológiás műszerekhez kötődött. A monitorokat figyelő munkatársak egyike egyszer csak azt vette észre, hogy „Szindbád-1”, aki éppen négy hónapos volt, a szoptatás kezdetén csokolgatni kezdte a csecsbimbót, majd két pici, pufók ujját kis cseresznyeszájába dugva megnyalazta, majd sedergetve ingerelte, aztán pici piros nyelvével megnyalintotta, és a műveleteket többször megismételte. A monitort figyelő szájából kiesett a sutyiban szívott cigaretta, amely kis híján felgyújtotta a fűzőld szőnyegpadlót. Székét hátradöntve rohant jelenteni a látottakat a feletteseinek, ezért azt már nem láthatta, ami utána következett. No, semmi megbotránkoztató, csak annyi, hogy a dajka riadt tekintettel belenézett a kamerába – tudta, hol van –, és először rámutatott jobb mutatóujjával a nyilvánvalóan szexuális jellegű mozdulatsort végző Szindbád-1-re, majd kérdő tekintettel széttárta a karját. Ilyen váratlan fordulatra nem készítették föl, s utasítást szeretett volna kapni, mitévő legyen. Nem lehet tökéletes minden rendszer, itt például az volt a gond, hogy a dajka fülébe helyeztek ugyan fülhallgatót a műszakiak, viszont valamiért elfelejtettek mikrofont tervezni a szerkezethez. A dajka mutogatását a monitorszobában ülő másik munkatárs sem látta, mert őt meg éppen magába szippantotta a fészbuk örvénye. Úgyhogy szegény dajka magára maradt, utasítás nélkül a legjobb belátása szerint volt kénytelen cselekedni. És ő így is tett: tudta, hogy fontos kísérletben vesz részt, ráadásul ő nem látta az őt figyelőket, úgyhogy hallgatásukat beleegyezésnek vette, és hagyta játszadozni a csöppset – egyébként meg olyan jól csinálta a kis kujon, hogy még élvezte is.

Tíz perc múlva a fészbukoló már meg is kapta a fegyelmijét, a főnökség pedig összeült, hogy értékelje Szindbád-1 viselkedését.

– A fene egye meg, mi itt éjt nappallá téve küszködünk, hogy felderítetlen tudományos ösvényeken botorkálva hasznára legyünk a nemzetgazdaságnak, ez a kis szaros meg szakavatottan csöcsörészi a dajkát, pedig még ott a seggén a tojásbé! – fakadt ki a kutatási igazgató, Kóshalmi Róbert, talán akaratlanul is háritani próbálva magáról a felelősséget.

– Csigavér, Robi – nyugtatta Selymes –, ez végül is kísérlet, nem veszik a fejünket, ha nem sikerül. Nincs az az örült politikus, aki olyan hülye, hogy

kézpénznek venné ennek a többszörösen bizonytalan kimenetelű kísérletnek az eredményeit.

– Hát, én ebben nem vagyok olyan biztos... Öltek volna ennyi pénzt az intézménybe, ha nem bíznának a sikerben? – tette fel a kérdést Kóhalmi doktor nagy bátran, hiszen mindenki biztos lehetett benne, hogy itt is, most is, mint régen, mint mindig, vannak beépített emberek, akik a politikusokra nézve negatív megnyilatkozásokat jelentik a megfelelő helyen.

– Nézzük inkább a tudományos oldalát! – javasolta az igazgató. – Máris megállapíthatjuk, tudományos tényként, hogy esetünkben az egyik klón valószínűleg százszázalékosan örökölte apja nő iránti vonzalmát, illetve ezen belül „csöcsörészeti” tudását. Az érdekes csak az – ez is szigorúan tudományos értelemben! –, hogy ez a tudás ilyen korán jelentkezik a gyakorlatban. Mindennek inkább örülnünk kéne, hiszen így bizakodhatunk, hogy legalább egy az öt lurkó közül örökli apjuk felhőoszlatási képességét is!

Ebben maradtak, és folytatták tovább a kísérleteket: a megfigyeléseket és azok tudományos analízisét. A hirtelen felindulásból összehívott értekezlet után persze első dolguk volt, hogy visszajátsszák a felvételeket Szindbád-1 viselkedéséről, s íme, azt látták, hogy a kis kéjenc végül szopott valamennyit, de a táplálkozást több ízben megszakította egy kis szexuális incselkedéssel. Például egyszer a szájacskájába vett kevés tejcit visszafújta Irma, a dajka cicijére, rőtögött, majd buzgón lenyalogatta, ahogy annak idején, még az átkos „bolsevita” idején a mezítelen Bara Margitról nyalogatták le az elvtársak a csokoládét... A tudósok megállapították, hogy Szindbád-1 a sok erotikus játszadozás közben rendkívül kevés táplálékot fogyasztott, és összeadva azt a tejmennyiséget, amit egy nap magához vett, úgy találták, hogy szinte az éhenhaláshoz is kevés. Amikor már napok óta ment ez az átszexualizált szoptatás, a szakemberek – nehogy elveszítsék a kis gyerkőcöt – mesterséges táplálással próbálkoztak: egyfajta etető-, vagy inkább szoptatógépet állítottak munkába. Az eredmény az lett, hogy Szindbád-1 semennyit sem evett. Nagy tanácskozás, majd ismét beküldték hozzá a duzzadó keblű Irmát. A kis dezentor kitoró örömmel fogadta dajkáját, és a szokottnál is játékosabb volt, a legrafináltabb ciciingerlő trükköket vetette be. És még evett is valamicskét, de továbbra is igen keveset... Irmának otthon volt egy egyszerű barátja, aki meglehetősen sokat ivott, és nem sokat lacafacázott szex előtt. Úgyhogy Irma ilyenkor vágyakozva gondolt vissza „munkájára”, a munkaköri kötelességből átélt gyönyörökre... Arra gondolt, vajon mekkora kukija lehet Szindbád-1-nek, meg arra, hogy akármekkora is, talán több örömet tudna okozni vele, ha a csiklóját birizgálná vele, mint a Józsi, aki miután másfél percnyi tiltolizás után lehengeredik róla, máris horkolni kezd.

A dajka nem is tudta, hogy a szexuálpszichológia történetében ő az első ismert „eset”, akinél egyértelműen kimutathatóak az *infantofília* tünetei... Irma végül már intimbetétben ment be szoptatni, mert mindig úgy átnedvesedett a bugyija, hogy attól tartott, átüt a szoknyáján vagy a nadrágján... Az esetet később majd le fogják írni az orvosok, akiknek Irma „részletes beismerő vallo-mást” tesz.

De ez csupán az első volt a meglepetések sorában. Szindbád-2 egészen mással vonta magára a figyelmet, mint a „testvére”. Ő az étkezési szokásaival okozott megrökönyödést. Először is, rengeteget evett, szinte a többi négy

helyett is... Kezdetben persze anyatejet, de már négy és fél hónapos korában eltolta magától a cicit és mást kért, csak még nem tudta mondani; a munkatársak anyatej pótló babatápszerekkel igyekeztek traktálni, úgymint sárgarépa-főzelékkel, alma- és krumplipürével, cumisüvegből adagolt gyümölcslével, valamint hígított csirkemájpürével. Egyik sem kellett neki. És – mint krónikánk elején említettük – a spenótfőzeléket is kiköpte. A kutatók nem tudták, mitévők legyenek, önála is aggódni kezdtek, hogy mi lesz, ha szinte semmit nem eszik. Már kezdtek volna tudományos hipotézist fölállítani, miszerint az egy apától származó klónok hajlamosak a koplalásra, anélkül hogy bármi bajuk származna belőle, amikor váratlan fordulat következett. Történt ugyanis, hogy Szindbád-2 dajkája – fittyet hányva a szigorú higiéniai szabályokra – a falujából hozott kolbászt, házikenyeret és bogyszlói paprikát kezdte el eszegetni szoptatás előtt. Hogy nem rúgták ki azon nyomban jól fizető állásából, csupán annak köszönhető, hogy a kis kölyök, amint észrevette, mit falatozgat dajkája, gyöngyöző kacajra fakadt, és pufók kis karjaival repesni kezdett az ennivaló felé. A dajka – őt Teréznek hívták – hirtelen észbe kapott, és az ijedelemtől teljesen leizzadva, gyorsan elpakolta a zsírpapírba az elemózsiát, majd sietősen begyömöszölte a kékításkájába. Ekkor lépett be a steril szobába egy munkatárs, hogy megrója cselekedetért, ámde ennek a férfiúnak valami egyszer csak szöveget ütött a fejébe: ő is olvasta Krúdy Gyula egynémely Szindbád-novelláját és Szalai Gergely hasonló tárgyú műveit, és eszébe jutott, hogy mit szokott volt enni a magyar Szindbád ezeknek az írónak a műveiben. Ilyesféle paraszti étkeket, bizony.

– Teri, vegye csak elő, amit sebtében elpakolt...

A dajka ijedt szemmel nézett a férfira. – De...

– Ne aggódjon már, vegye elő a kolbászt, a kenyeret meg a paprikát, lehet, hogy a gyerkőc épp ilyesmit szeretne falatozni – osztotta meg a dajkával a legújabb feltételezést.

– Na de a csecsemők még... – szólt közbe Teri, aki mit sem tudott Krúdyról és Szalairól. Ő csak a Szabad Földet és a Petőfi népet olvasta.

– Ne akadékoskodjon, vegye elő!

Igaza lett. Első tejfogai nélkül is, végtelenül sokáig nyammogva, ezt ette szívesen a kis gézengúz. A kenyeret szinte morzsányi darabkákban adták a szájába, a kolbászt miszlikbe aprítva, a méregerős bogyszlói paprikát pedig hártavékony szeletekre vágdalva. Utána persze gyümölcslével próbálták itatni, de kiköpte. Próbálkoztak vízzel, tejjel, teával – mindhiába. Végül a munkatárs átgondolta, miket is ivott Szindbád, és alkoholos italokon kívül nem jutott más az eszébe... Vajon mit adjanak a kicsinek? Sört hanzli nélkül, homoki vinkót vagy szilvóriumot? Végül a homoki vinkó mellett döntöttek, mert ha sört kapna, túl sokáig tartana a büfiztetés... A dajkát küldték le az intézmény melletti sarki élelmiszerboltba, hogy valami olcsó, de ne túl ócska bort hozzon, ne Durbincs sógort és ne Kocsis Irmát, de ne is villányi cabernet sauvignont a Wunderlich pincészetből.

Teri zöldveltelinit hozott: Krúdy kedvenc borát. – Teri, hogyan találta ki, hogy ez a legjobb? – álmélkodott a munkatárs.

– Nem találtam én ki semmit, ez volt az egyetlen, amelyik árban és minőségben szóba jöhetett.

A munkatársnak eszébe jutott, midőn épp töltött a szénsavmentes ásványvízzel elegy borból a cumisüvegbe, hogy a méregerős paprikától Szindbád-2 még csak nem is köhögött.

– Most kap egy kisfröccsöt – magyarázta Terinek a munkatárs, akit történetesen Könyv Gézának hívtak. A cumisüveg úgyis kétdecis volt. A kicsi egykettőre beszopta, majd apró hüvelykujját amerikai módra föltartva jelezte, hogy ízlett neki, valamint azt is, hogy kér még egyet. Ez úgy derült ki Teri és Géza számára, hogy mutatójával többször rábökött a borosflaskára. Teri és Géza egymásra néztek, majd teljesítették a kérést.

És ez így ment ezután mindig. Szindbád-2 szinte állandóan evett és alkoholizált, így vagy úgy, mutogatva vagy máshogy, de mindig tudomására hozta az intézmény dolgozóinak, hogy épp mit szeretne enni: bécsi levest, pacalpörköltet miskolci módra, szegedi halászlét cseresznyepaprikával, utána többnyire túros csuszát pörccel, házi tejföllel. Külön konyhai részleget kellett létrehozni, ahol Szindbád-2 nem túl nehezen elkészíthető magyaros ételeit a kicsi „rendelésére” bármikor megfőzik-sütik. Ezzel az egész embert igénylő feladattal az egyszerűség kedvéért Terit bízták meg, ha már a tejére nem volt szükség.

Na de hogyan adja tudtukra, mit kér, ha még nem tud beszélni? Mutogatással elég nehéz lett volna. Azt „sütötték ki”, hogy a Krúdy- és a Szalai-művekben előforduló ételekről kiváló fényképeket készítenek, s ezeket sorra megmutatják Szindbád-2-nek, ő pedig ujjacszkájával rábök az épp óhajtott ételekre, akárha egy jóféle étteremben lenne, ahol az étlapra az étel neve mellé a fényképét is odateszik.

Nos, az értekezleten a munkatársaknak nem okozott nagy fejtörést, hogy megállapítsák: megdőlt a Szindbád-klónok éhezésre való hajlamának elmélete. Szindbád-1 tényleg alig evett, viszont állandóan incselkedett a női nemi, Szindbád-2 viszont semmi mást nem csinált, csak evett és ivott. S az volt a legérdekesebb, tudományos szempontból is, hogy mind a ketten pontosan egyformák maradtak: a csöcsörésző nem vesztett a súlyából egy grammot sem, a korának megfelelően gyarapodott, a nagyevő meg nem hizott jobban, mint társai.

Az értekezlet közben bekopogott az egyik monitorfigyelő, és jelentette, széles mosolyra húzódott szájával, hogy Szindbád-1 tényleg minden képzelet felülmúl a casanovaságban, mert az imént, amikor steril kórházzöld köpenyben és orvosi maszkban bement a szobájába a takarítónő, a kis lurkó, amikor az asszony épp a közelében volt, rövid karjával, apró ujjával határozott mozdulattal megragadta a köpeny alját, és amennyire képes volt, felemelte, szemlátomást azzal a célzattal, hogy megnézzé, milyen a fenéke. A takarítónő szűk kínai farmert viselt a munkaruha alatt, és amúgy „valóban formás a szebbik fele”, tette hozzá a munkatárs, immár széles vigyorral. A főnökség csak mosolygott, tudomásul vette a közlést, és értették, mi az értelme ennek a dolognak: Szindbád-1-et nem valami kizárólagos fixáció köti a dajkájához, hanem *minden* nő érdekl, tehát valóban „születet” nőcsábász, de a *promiszkuita* szóval is jellemezhető. Ekkor megszólalt az igazgató, és újabb fontos tudományos megállapítást tett:

– Akárhogy is van, ők ketten mindenképpen koraérettek, hiszen olyan dolgokat művelnek, és úgy, amiket és ahogy csak felnőttek szoktak. Csak re-

ménykedhetünk, hogy koraérettségük nem jelenti azt, hogy idő előtt is fognak meghalni, ami egész nagyszabású kísérletünket megghiúsítaná és gazdasági szempontból értelmetlenné tenné.

Ekkor még fogalmuk sem volt, hogy Szindbád-1 és -2 atipikus viselkedése valami rendszer része, bár lehetett volna sejtésük róla, ha alaposan olvassák Szalai műveit, és persze ha mindent komolyan vesznek, ami ezekben az írásokban foglaltatik, nem pedig pusztán abszurd és groteszk ötletek tárházának tekintik őket. De a tudósok már csak ilyenek, képtelenek kibújni a bőrükből, képtelenek hinni az általuk „tudománytalannak” vélt dolgokban, többek közt abban, hogy amit egy író megír mint látszólagos képtelenséget, az az életben igenis megvalósulhat. Nem hittek a szellem teremtőerejében, csak a fizikai törvényekben. Egyedül Könyv Gézának motoszkált valami a fejében, nevezetesen Szalai egyik Szindbád-regényének egy fejezete, amelyben Szindbád fiút szül, mi több, a kicsi szinte azonnal beszélni tud, sőt filozofálni, és szó szerint a levegőből él, földi táplálékot nem vesz magához. Gondolatát azonban egyelőre nem osztotta meg munkatársaival, nem szeretett volna gúny céltáblájává válni. Majd megemlíti, ha és amikor eljön az ideje. Nos, ez az idő nem sokat várattott magára.

Másnap Szindbád-3, aki mindaddig átlagos csecsemőként cseperedett, a szoptatás kellős közepén megtörülte tejbajszos szájacskáját a keze fejével, ahogy a felnőtt férfiak szokták eltüntetni a kocsában a sörhobot a szájuk széléről, és megszólalt:

– Kedves dajkám – gügyögte vékonyka gyermekhangon, de jól érthetően –, a te szereped itt véget ért, a továbbiakban már csak szellemi táplálékot veszek magamhoz. Olvasni fogok ezután, tanulni és írni. Úgyhogy kérlek, szólj a főnökeidnek, jöjjenek ide, hogy megbeszélhessem velük, hogyan tudnék olvasni és írni, hiszen ujjaim és egész kis testem meglehetősen gyöngye még, hogy vastag könyveket tartsak és lapozgassak, és apró ujjaimmal valószínűleg elég nehezen tudnék írni is, úgyhogy alkalmasint szükségem lesz egy segítőre, aki felolvass nekem, és akinek diktálhatok.

Könyv Géza ekkor tájékoztatta feletteseit és munkatársait az említett Szalai írásról. Selymes András meghallgatta, és mivel ő is látta, hogy ez valami rendszer része, nem zsörtölődni kezdett, hogy milyen különösen viselkedik „már ez is”, hanem azon tűnődött: – Vajon mivel fog meglepni bennünket a maradék két klón? Jó lenne, ha legalább az egyik felhőosztatással tűnne ki...

Mindazonáltal teljesítették Szindbád-3 kérését, vittek neki könyveket, amiket kért, többek közt a Kalligram Kiadó *Krúdy*-összesének eddig megjelent köteteit, az Atlantisznál napvilágot látott hétkötetes *Ezeregyéjszakát*, Arany János lírai költeményeit, valamint a Györkösy-Kerényi-féle *Görög nyelvkönyvet*, mert – mondta a csöppség – „folytatni szeretném a csodálatos ókori nyelv tanulmányozását, hogy idővel eredetiben olvashassam az újszövetségi szentírást”, no és igényt tartott haladó német nyelvkönyvekre is, mert – mint cseresznyeszájával mondta – „Lehetetlen, hogy egy magyar író ne tudjon jól németül...”

– Még szerencse – dohogott Könyv Géza –, hogy nem akarja felvásároltatni az egész Széchényi Könyvtárat!

Utólag még eszébe jutott Szindbád-3-nak, hogy szeretne egy jó kis laptopot is széles sávú internetkapcsolattal, hogy a világ dolgait illetően képben legyen.

– Na persze, meg toronyórát láncsal! – méltatlankodott tovább Könyv koléga.

– Hagyd, Géza, inkább örüljünk, hogy nem plazmatévét kér. Engem inkább az érdekel, hogy ha folytatni szeretné a görögöt meg a németet, mikor kezdte el őket?

– Mikor, mikor?... Hát az előző életében! Szalai megírta, hogy amikor Szindbád fiút szült a sörhasából, a gyerek szinte azonnal beszélni tudott, és megnyugtatta szülőapját, hogy őt nem kell eltartani, szó szerint megél a levegőből.

Mindeközben a nagy felhóoszlató, aki a magyar hálátlanságot, irigységet és a nemtelen támadásokat megunva már négy és fél éve az Amerikai Egyesült Államok déli területein térítette el a hurrikánokat a nagyvárosoktól, valami furcsaságot észlelt magán New Orleans-i luxuslakásában. Azzal kezdődött, hogy fájni kezdett a lábszárcsontja azon a helyen, ahol egy régebbi törés után összeforrta. (A törés úgy történt, hogy Szindbád sietősen hazafelé tartott egyik felolvasóestjéről, s épp egy sötét átjáróban lépdelt a Dohány utca és a Károly körút között, amikor valaki szembejött vele, és ez a valaki egy fémmel kivert nehéz táskát vitt, amely valahogy telibe találta Szindbád lábát. A hajós csillagokat látott: különös, az égen addig sosem látott konstellációkat, elájult a fájdalomtól, és csak a kórházban tért magához.) Ezt vélhette volna normális jelenségnek is, hiszen a csonttörések helye nagyon érzékeny a nedvességre és a hidegre. Ámde mást is észlelt magán, ami már némi ijedelemmel töltötte el: úgy érezte, mintha menne ki belőle az erő, mint Jézus Krisztusból, amikor a vérfolyásos asszony megérintette ruhája szegélyét, hogy meggyógyuljon. Épp egy ötös fokozatú hurrikán közeledett New Orleanshoz, nagy szükség volt hát a hajósra, úgyhogy az eddigieknél gyakrabban kellett lepihennie, hogy megőrizze erejét. Szerette új hazáját, szerette a várost, mert a helybeliek megbecsülték és viszontszerették, sőt szerette az egész nagy amerikai nemzetet is. Csak azon mosolyodott el most, ahogy épp pihent le az úszómedencéje melletti nyugágyon, hogy miért adnak a legpusztítóbb hurrikánoknak szinte mindig női neveket abban az országban, ahol szinte betegesen ügyelnek a „politikai korrektségre”. Ezzel a gondolattal aludt el az egyelőre langy tengeri szellőben, amely apró, ideges fodrokat borzolt a medence vizén, amitől az mintha libabőrös lenne...

Amíg Szindbád a világ túloldalán szunyókál, áruljuk el azt, amit a hajós nem tud arról a bizonyos beavatkozásról, amit akkor végeztek rajta, amikor csonttöréssel kórházba került. Szindbádnak eladdig sosem tört el egyetlen csontja sem, s hogy, hogy nem, éppen a frissen felállított Selymes-féle intézet speciális osztályára került, ahol az aneszteziológus mélyalvásba küldte. Hülyeséget álmodott, pont azt, amit egyszer gyerekkorában, amikor kivették a manduláját: egy hatalmas, szivárványszín spirálvonal falú kútban lebegett, amelynek mélyéről egy női hang egyfolytában azt kiabálta felfelé: „Fáni! Fáni!” Na, egy szó, mint száz, a csontvelejéből ekkor vettek ki összejteket Selymesék, hogy létrehozzák a klónjait. Amikor fölébredt, fogalma sem volt, mi történt, és hogy mennyi idő telt el. Azt mondták neki, hogy komplikációk léptek fel, és azért kellett altatni, mert anélkül elviselhetetlen fájdalommal járt volna a „műtét”.

De térjünk vissza Budapestre, az intézetbe, ahol feszült izgalommal várták, hogy a negyedik klónból miféle koravén szörny lesz. De addig is, amíg Selymes

Andrásék tükön ülnek és izzad a tenyerük, mondjuk gyorsan el, hogy Szindbád-3, miután megkapta a könyveket, és nekilátott az olvasásnak és tanulásnak, nem evett és nem aludt semmit. A nap huszonnégy órájában a könyveit bújta, és mint Szindbád-1-nél és -2-nél is tapasztalhatták, tökéletesen fejlődött. A kis Casanova sem nem aludt, sem nem evett-ivott, az evő-ivó viszont nem aludt semmit és nem környékezte a női nemet.

– Mintha valami munkamegosztás lenne köztük – tűnődött hangosan Könyv Géza.

– Meglehet – hagyta helyben Selymes. – De várjuk ki a végét.

Ezúttal sem kellett sokáig várniuk. Másnap Szindbád-4 bejelentette, hogy utazni vágyik.

– No és hová, fiatalúr? – kérdezte dajkája, Éva „néni”, aki nemrégiben fejezte be harmadik magzatának szoptatását, de a willendorfi vénuszéhoz hasonló keblekkel áldotta meg az isten.

– Arábiába – vágta rá azonnal a kis hajóspalánta. – A sivatagi oázisokba. Oda húz vissza a szívem, ott vagyok otthon, ott az én világom. Köszönöm a finom tejedet, de már nem kérek több szoptatást, legközelebb talán a tevetetjet kóstolom meg, de azt is csak azért, hogy felidézsem a származásomat, amikor sok-sok nemzedékkal ezelőtt még sivatagi nomádok voltak az őseim, illetve közel-keleti kalmárok Bagdad városában...

– Drága Szindbád úrfi – szólott Éva néni némi kétségbeeséssel –, ugye tudod, hogy ha most elbocsátasz engem, az intézmény is elbocsát, és nem lesz munkám, pedig sok éhes szájat kell etetnem, és itt igen jó fizetést kapok. – Annak tudatában mondta ezt a dajka, hogy tisztában volt vele: minden szavát hallják a figyelőteremben.

A monitor előtt ülő persze azonnal pattant föl jelenteni a látottakat-hallottakat. És ahogy lenni szokott, ismét Könyv Géza fakadt ki először:

– Hát, természetesen, Szindbád úrfi, rögtön intézkedünk! Óhajod parancs! Javasolnám, hogy először Dubaiba menjél, valamelyik hétszillagos szállodába, hogy kipihenhesd a születés, a sok alvás és a szoptatás fáradalmait. Mindjárt beszerezzük az első osztályú repülőjegyet, és adunk melléd kísérőket is, akik lesik minden vágyad. És hogy a biztonságod tökéletes legyen, kibéreljük számodra a Terrorelhárítási Központ egyik alegységét. Aztán ha nomádkodni akarsz a sivatag kellős közepén, azt is megoldjuk. Vitetünk ki generátort, és lesz klíma is a beduin sátradban, aztán rágcsálhatod a finom datolyákat, meg ihat sz rá sós tevetetjet, biztos nagyon fog ízleni. Közben meg nézed a földöntúli csendben a naplementét, majd a táborúznál vidám dob- és fuvolaszó hangzik fel a szórakoztatásodra, hastáncosnők lejtik a táncot a bamba kis tejfölös szád előtt, aztán kísérőid megkérdik, hogy nem fázol-e, és jól bebugyolálnak valami takaróba, hogy kincset érő személyed ne hogy megfázzon. Arany életed lesz, és mindezt államköltségen biztosítjuk. A kormány majd kivet valami újabb illetéket, hogy finanszírozhassa utaztatásodat, mi az neki?!

Ekkor mindenki felröhögött, maga Könyv is, s pár perc múlva a legtöbben már annyira elgyötörték a rekeszizmusukat, hogy szinte összegörnyedtek. Könynyeit törülgetve az igazgató szólalt meg: – Na jó, hát ez már tényleg több a soknál... Erre végképp nincs keretünk, és nem is fogunk pótlólagos támogatást kérni a kormánytól. Elküldenének bennünket a fészkes fenébe. Mondjátok meg

a kis senkiházinak, hogy Magyarországon utazgathat. Mivel még csecsemő, egy csomó helyre ingyen utaztathatjuk... Vajon az ötödik miben sántikálhat? Remélem, ő nem monacói játékkaszinókban akarja elverni az adófizetők pénzét... A csöcsörésző, a nagy evő-ivó meg a könyvmoly csimótáink szenvedélye nem visz sok pénzt, a világutazó-jelölt viszont felboríthatná a költségvetésünket. És egyáltalán, maradjon itthon, ne Szaúd-Arábiában meg Ománban változtassa meg az időjárását!

– Lehet, hogy hosszú tárgyalásra kell felkészülnünk Szindbád-4-gyel, ha olyannyira azonos apjával, ahogy egy klóntól elvárható... – mondta Kóhalmi. – Emlékeztek, mit hallottunk: milyen legendásan erőszakos alkudozó volt Szindbád, amikor tudatosult benne kincset érő képessége. Mindaddig, amíg a klónjai nem rendelkeznek olyan képességekkel, amelyekkel zsarolhatják az államot, és nem is ébrednek ennek tudatára, a helyzetet irányításunk alatt tartathatjuk. Ki tudja, a kis könyvmolyunkból nem válik-e olyan tudós, mint Einstein? Szerintem Einstein négy és fél hónapos korában még nem tanult görögül...

– Németül viszont már igen, legalábbis hallás alapján – mosolyodott el Könyv Géza.

– Azért jobban örülnék, ha nem irodalommal foglalkozna, hanem kvantumelméletről, meteorológiáról vagy hasonló hasznos dolgokról kért volna szakirodalmat... – fűzte hozzá a kutatási igazgató.

– Mindegy, emberek, örülünk, hogy olvas meg ír meg tanul, még akármi lehet belőle. Az apja is humán beállítottságú volt, nem kellett értenie a meteorológiához, hogy felhőket oszlasson. Az is oszlathat, aki nőzik meg dőzsöl. Nem ezen múlik – foglalta össze a véleményét Selymes András.

Pár nap múlva Szindbád-5 végül feltette az i-re a pontot, bezárta a kört. Reggeli szoptatás közben egyszer csak elpilledt és elaludt a cicin. És aludt estig. Aztán reggelig. És onnantól fogva aludt mindig. Az első napon azt hitték, hogy netán nagyon elfáradhatott, vagy esetleg beteg lett. De kiderült, hogy kutya baja, alaposan megvizsgálták, de láza nem volt, mindent rendben találtak nála, szóval, semmi sem utalt bármiféle betegségre. Enni sem ébredt fel, gyakorlatilag olyan volt, mint egy jógi, aki a légzését teljesen lelassítva szinte tetszhalott-állapotba kerül. A különbség csak annyi volt, hogy Szindbád-5 rendszeren lélegzett, ahogy egy alvó baba szokott.

Selymesék számára tehát összeállt a kép, rájöttek, hogy ez a klón alszik a többiek helyett is, akik a nap huszonnégy órájában esznek-isznak, vagy tanulnak, olvasnak és írnak, vagy fáradhatatlanul úzik szexuális játékaikat. Szindbád-5 is, mint a többi, teljesen normálisan fejlődött.

Ezek után az intézmény vezetősége úgy döntött, hogy egy ideig megfigyelés alá veszik a kölyköket, történik-e valamilyen változás a következő esztendőben, vagy marad közöttük ez a „munkamegosztás”. Nos, meglehetősen unalmas napok, hetek, hónapok következtek az intézmény életében, mígnem egyszer felvillanyozó hírt kaptak a meteorológiai szobából, ahol egy munkatárs azzal volt megbízva, hogy folyamatosan figyelje az időjárását, különös tekintettel a felhősődésre. A munkatárs azt jelentette, hogy az egész Kárpát-medencét vastag felhőtakaró borítja, egyenletesen szürke, borongós novemberi nap volt szinte az egész országban, de Budapest és Pest megye területén meglepően vékony a felhőtakaró, mindenütt halványan átdereng a nap. Selymes és csapata óvatos

derülátással fogadta a hírt, és további alapos meteorológiai figyelőszolgálatot kért. Szerencsére a következő tíz napra az előrejelzés egybefüggő, vastag felhőréteget és komoly esőzéseket ígért az ország egész területére. Néhány nap alatt a fővárosban és húsz-harminc kilométerrel Budapest közigazgatási határain túl is egy szép nagy sugarú körben szikrázó napsütéses idő kerekedett. A be nem avatott meteorológusok képtelenek voltak megmagyarázni a jelenséget, hiszen magas nyomású légörvény ilyen kicsi területen nem tud kialakulni, pláne nem ilyen szabályos alakzatban.

Selymesék egy kis ünnepséget rendeztek, pezsgőt bontottak, és ittak a fáradtságosan elért, de jól megérdemelt sikerre. A második pohár száraz Törley után Kóhalmi mosolyogva feltette a kérdést munkatársainak: – Vajon melyik kis csibészünknek köszönhetjük ezt a boldog napot?

– Tényleg, ezt is ki kell derítenünk, Robi – válaszolt Selymes, majd nevetve hozzátette: – Te vagy a kutatási igazgató, rád bízom, hogy járj utána!

Kóhalmi poharát ünnepélyesen megemelve, kissé meghajolva mondta: – Parancsára, igazgató úr!

A kis házi banzáj után az ügyeletesek kivételével mindenki boldogan hazament, és már az igazgató is vette a kabátját, amikor jeges réműlet futott át rajta. Mi van, ha az öreg Szindbád jött haza Amerikából?! Azonnal az irodájába sietett és intézkedni kezdett: forródróton telefonált a kormányösszekötőnek, hogy derítsék ki, a nagy felhőoszlató jelenleg hol tartózkodik. Azt mondta, nagyon sürgős, és ott várja az eredményt az irodájában. Majd letette a kagylót. A másik teremben maradt még egy fél üveg pezsgő, azt bevitte az irodába, és töltött még egy fél pohárral. Felhörpintette, majd idegesen járkálni kezdett a helyiségben.

Nem kellett sokáig várnia: az összekötő tájékoztatta, hogy az FBI segítségével azonnal kiderítették: Szindbád az Egyesült Államokban van, New Orleansban. Selymes megnyugodott, de nagyon hajtotta a tudósi kíváncsiság, és mihamarabb meg akarta oldani a problémát: ki akarta deríteni, ki oszlatja a felhőt a dezertorok közül. A lehető leggyorsabban a végére akart járni a dolognak, és ki akarta használni a kapóra jött rossz időt. Ezért nem várta meg Kóhalmi javaslatát, hanem azt ötlötte ki, hogy az öt lurkót egyenként autóba ültetik egy dajkával vagy gondozóval, és leviszik vidékre, legalább száz kilométerre Budapesttől, mondjuk Szolnokra, hogy kiderüljön, melyikük „húzza magával” a napsütötte foltot.

Reggel gyors tanácskozás után meg is állapodott a főnökség a tervben, és már vitték is Szindbád-1-et meg Irmát a kocsihoz, hogy autókázzanak egy kicsit. Mire leértek Szolnokra, a hátsó ülés akár egy szexorgia színhelye, a kiköpött tej foltjai akár a férfimág, Irma feneke alatt meg sötét tócsa árulkodott a dajka élvezetéről, aki aznap elfeledkezett az intimbetétről... A sofőr Szolnok szélén egy gyorsétteremben evett valamit, majd fordultak vissza Budapestre. Az idő mindvégig gyalázatos volt. Vagy zuhogott az eső, vagy a vastag felhőtakaróból lógott az eső lába.

Szindbád-1 kipipálva.

Déli fél tizenkettőkor már pakolták is a kocsiba Szindbád-2-t, úti elemőzsiaként három kolbászos szendvicset készítettek neki, útközben meg Teri vagdalta a cseresznyepaprika-szeletkéket. Mivel a mozgó járműben nehezen lehetett

volna fröccsöt mixelni, elkészítettek vagy tíz cumisüvegre való kisfröccsöt egy könnyű soltvadkert kadarkából, és azzal traktálták a palatális élvezetek kedvelőjét, aki – nem meglepő módon – nagyon is jól érezte magát az út alatt. (Nem mintha máskor nem érezte volna jól magát, az állandó alkoholos befolyásoltság miatt.) Ám az ő utaztatása is fölöslegesnek bizonyult.

Délután három órakor a kis koravén nagyokos, Szindbád-3 töttyent az ülésre, és máris belemélyedt Krúdy Gyula *Boldogult úrfikoromban* című regényének olvasásába. Talán egész úton ki sem pillantott az ablakon, teljesen lefoglalta gondolatait a mű – s talán saját – belső világa, kicsit olyan volt, mint Kant, a filozófus, aki harminc kilométerre lakott a tengertől, de egyszer sem látta egész életében, mert nem volt rá kíváncsi. Már egészen sötét volt, amikor hazatértek Szolnokról, és az eredmény ezúttal is elmaradt.

Már csak két Szindbád volt hátra, Selymes úgy vélte, másnap ugyanígy lekoszikáztatja mind a kettőt, az álomszuszékot, majd az utazót.

Így is történt. A kísérője számára az álomszuszék nem volt valami szórakoztató társaság, mert végigaludta az oda- s visszautat. Az utazó csimóta azt hitte, Arábiába viszik, és meglehetősen lelombozódott, amikor Szolnoknál visszafordultak. Toporzékolt, amiért nem teljesül a vágya, úgyhogy a sofőrnek is segítenie kellett, hogy lefogják.

De ez mind mellékes ahhoz képest, hogy a napsütötte folt egy tapodtat sem mozdult délkelet felé. Selymes azonban megőrizte örök optimizmusát, és volt még egy tudományos ötlet a tarsolyában, amit este a következőképpen fogalmazott meg a kollégáinak: – Olyan, mintha a gézengúzok között tudattal rendelkeznének, de ezt úgy is meg lehet fogalmazni, ahogyan nagy bölcsen Könyv kolléga is tette: „Mintha valami munkamegosztás lenne közöttük.” Úgyhogy holnap teszünk még egy kísérletet: betesszük egy kis furgonba az összes Szindbádot, és a változatosság kedvéért együtt visszük le őket Szolnokra.

A kicsik utazása alatt Selymes képtelen volt uralkodni izgatottságán, leült az időjárás helyzetképet mutató számítógép elé és meredten bámulta a monitort. Az indulás után fél órával mit sem változott a felhőtérkép, és az igazgató remegő kézzel telefonált az egyik kísérőnek, hogy mi történt. Leálltak valahol? Lerobbant a motor? Nem, azt a hírt kapta, hogy repesztenek az autópályán lefelé. Már öt perce elhagyták a szikrázó napsütést, és elkezdett esni az eső – előttük, ameddig a szem ellát, szürke, tengernyi víztől vemhes felhők gomolyognak. Selymes letette, majd a saját szobájából, a bárszekrényből hozatott magának az egyik munkatársával egy hasas üveg Unicumot és egy metszett kristály poharat, és lehúzott egy felest. És fél óra múlva még egyet, mert a napsütötte folt egy tapodtat sem mozdult.

Nemsokára leértek Szolnokra a kis delikvensek, de ki sem láttak a járgányból, mert úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntenék. Selymes akadozó hangon azt az utasítást adta, hogy várjanak ott egy órát, hátha... Aztán indulhatnak haza.

Az óra leteltével indultak vissza a benzinkút parkolójából a továbbra is szelles, zivataros időben.

Selymes agya akár egy szuperszámítógép kattogott. Rengeteg megoldási variáció futott át rajta egy szempillantás alatt. Mire a kis furgon befordult a tit-

kos intézmény kapuján a csöppségekkel és a kísérőkkel, az igazgató már azon gondolkodott, hogyan lehet megtalálni az ország legsűrűbben lakott területén egyetlen embert, akiről nem tudunk az égvilágon semmit. Merthogy erre a végkövetkeztetésre jutott.

Másnapra vezetőségi értekezletet hívott össze.

– Emberek – kezdte –, a helyzet nem rózsás, de nem is teljesen reménytelen. Az tény, hogy a klónok sem külön, sem együtt nem oszlatnak felhőt, de ki tudja, hátha később valamelyiküknél mégis kialakul ez a képesség, ezért javaslom, hogy nevelőszülőkhöz küldjük szét a gyerkőcöket, hogy ha valami alakulgat, azonnal lássuk az eredményt a térképen.

– András, egyetértek – szólalt meg a kutatási igazgató –, a biztonság kedvéért én pedig azt javasolnám, hogy titokban ültessünk nyomkövető mikrocsipet mindegyikükbe, hogy mindig tudjuk, merre vannak, illetve merre viszik őket éppen.

– Jó ötlet, Robi – hagyta helyben Selymes –, viszont itt van ez a sokkal összetettebb probléma ezzel a nyilvánvaló felhőoszlatással, amit valami ismeretlen művel. A klónok apja ugyan nincs itthon, ellenőriztem, de mégis különösnek tartom, hogy ez a napsütötte sziget épp itt fölöttünk alakult ki, amikor mi pont ezzel a céllal kísérleteztünk. Nem lehet itt valami összefüggés?

– Tudományos alapon képtelenség összefüggést kimutatni, viszont furcsa lenne, ha véletlen volna – tűnődött Kóhalmi doktor.

Ekkor elhallgattak, és mindketten ugyanarra gondoltak, de egyikük sem mondta ki. Nem merték, mert úgy vélték, a többiek kinevetnék őket.

A hallgatásnak e percében nyikordult az ajtó, hírnök jött a meteorológiai szobából, s köszönés nélkül közölte: – A napsütötte folt fél órája megindult délkeleti irányba.

– Micsoda?! – hüledezett Selymes. – Kétnapos késéssel követi az eseményeket?... Na, várjunk csak, majd kiderül!

Berekesztette a gyűlést, és alaposan figyeltetni kezdte a foltot. Nos, a folt nem Szolnokra ment, hanem Békéscsabára, ugyanis amikor megállt, a békési megyeszékhely volt a középpontjában. Bár félúton felcsillant a remény, mert a folt megállt Szolnokon egy darabig. De aztán fél óra múlva folytatta útját. Selymesnek megint kattogni kezdett az agya. Miután a folt megérkezett, felhívta a MÁV diszpécserét, és tudakozódott, hogy milyen vonatok indultak Budapestről ekkor és akkor, és volt-e olyan, amely megállt Szolnokon nagyjából ekkor és ekkor. Azt a választ kapta, hogy nem volt ilyen vonat.

Akkor marad a közút. Na, szép lesz, amikor a folt visszaindul Budapestre, és a hatóságok – akikkel addig fölveszik a kapcsolatot – lezárnak minden fő- és mellékutat a folt előtt, és minden autóst megkérdezik: „Elnézést, uram, nem ön oszlat felhőt véletlenül?” Vagy: „Elnézést, hölgyem, nem tud róla, hogy rendelkezik-e ön valamilyen paranormális képességgel, például olyannal, hogy felhőt tud oszlatni?”

És egyáltalán: visszaindul-e a folt, vagy ott marad Csabán, netán továbbáll más irányban?

Nem, ez teljesen képtelen helyzet, egy fantomot üldözünk – gondolta az igazgató. – Ha közúti ellenőrzést kérünk, a széles nyilvánosság tudomást szerez a dologról, és rajtunk fog röhögni az egész ország, a kormány pedig dü-

höng, hogy ilyen szerencsétlenek vagyunk. És a hab az lesz a tortán, ha a sajtó kideríti, hogy a projektet az állam finanszírozza, ezt a nevetséges és sikertelen, tudományosnak csúfolt tervet... És az persze a sajtót már nem fogja érdekelni, hogy a klónozás terén egy csomó hasznos, felbecsülhetetlen tudományos értékű tapasztalatot szereztünk, amit máshol is felhasználhatunk.

A folt Békéscsabán maradt – mindörökre. Mármost addig, amíg létezett. Selymes minden követ megmozgatott, hogy valahogy kiderítse, ki lehet a rejtélyes személy. Ám – tekintettel a másfél megyéni területre – végül nem maradt más megoldás, mint a nyilvánosság. A közrádiókban és a köztévékben december 15-én és az azt követő héten mindennap bemondtak egy gondosan megfogalmazott felhívást, miszerint: „Kérjük, jelentkezzenek telefonon, a következő számon [...] azok a jelenleg Békéscsabán vagy szűkebb vonzaskörzetében tartózkodó személyek, akik november 2-a és 15-e között végig Budapesten vagy szűkebb vonzaskörzetében tartózkodtak, majd 15-én közúton leutaztak Békéscsabára vagy a környékére, és azóta is ott vannak. Jelentkezzenek bátran, mert közülük egyvalaki minden bizonnyal kapcsolatba hozható egy különös időjárás jelenséggel. A keresett személy, ha megtaláljuk, busás jutalomban részesül.”

Összesen tizenegyen jelentkeztek a felhívásra január végéig, és mindegyiküket Budapestre invitálták, megígérve, hogy kifizetik az utazás költségét és az elmaradt napi bevételüket. A busás jutalom azonban elmaradt, mert a folt nem mozdult a helyéről.

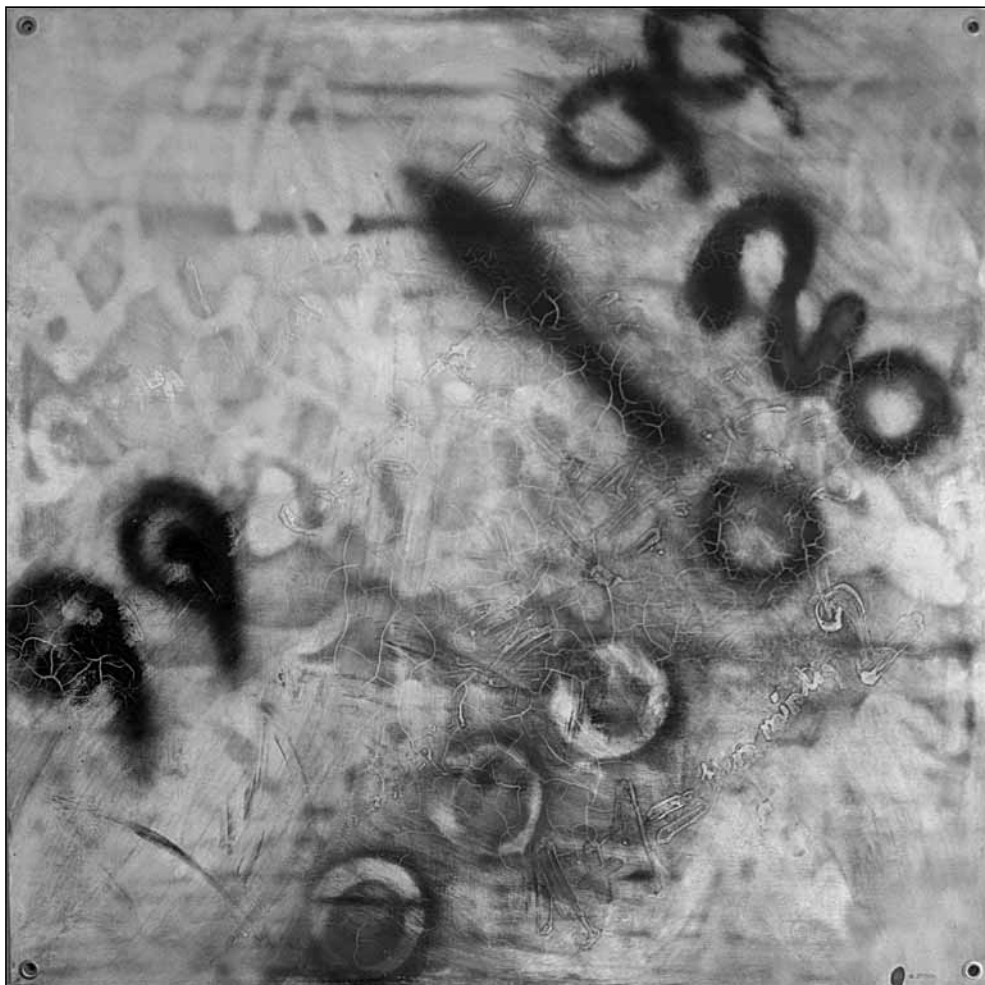
– Vége, barátaim – jelentette be az eredményt a munkatársainak Selymes február 3-án, Balázs napján. – A békéscsabai folt rejtélye egyelőre megoldatlan maradt. Intézkedtem, hogy a békéscsabai önkormányzat is minden lehetséges fórumon tegye közzé a felhívást. Hátha később szerencsénk lesz – olykor a lottó ötösről is lemaradnak olyan szerencsés szerencsétlenek, akik nem szereznek tudomást róla, hogy nyertek. A különbség annyi, hogy mi mindvégig nyitva hagyjuk az ominózus személy előtt a kaput. És nem tudhatjuk, hogy a klónok valamelyikében kialakul-e valaha a képesség, mindenesetre ha igen, arról úgy fogunk tudomást szerezni, hogy szétcsapjuk őket vidéki nevelőszülőkhöz, ahogy korábban már szó volt róla, és a térképen rögtön látni fogjuk, melyikük van a folt középpontjában. Budapesten nem hagyunk senkit közülük, mert van rá esély, hogy a békési folt visszavándorol a fővárosba, és nem akarom, hogy – akár a tudtunkon kívül – esetleg átfedés legyen a két folt között... Ez hatalmas pazarlás is lenne! Bárcsak lenne két emberünk, aki felhőt oszlat! De ne ábrándozzunk... Holnap jelentést teszek a kormányösszekötőnek, őszintén feltárom a helyzetet, és az eddig elért kutatási eredményeinkre hivatkozva megpróbálom elérni, hogy munkaközösségünk egyben maradjon a klón-projekt eddigi sikertelensége ellenére is. Mint munkaadó nem szeretnék senkit az utcára tenni...

Selymes András jó szándékú elképzelése nem valósulhatott meg. A komoly pénzen fenntartott intézményt a minisztérium megszüntette, munkatársait szélnek eresztette, illetve az igazgatóra hagyta, hogy helyezze el őket olyan intézményekben, amelyekben képesek kamatoztatni a tudásukat.

A békéscsabai folt rejtélyére nem derült fény, sőt, úgy is mondhatnánk, a foltra a tudatlanság örök sötétje borult, ugyanis másfél esztendő múlva eltűnt. Selymes arra gondolt, hogy valószínűleg meghalt a „gazdája”.

Ami a Szindbád-gyerekeket illeti, egyikükben sem alakult ki a képesség – legalábbis addig, amíg éltek –, ugyanis huszonegy éves korukban minden előjel nélkül mind az öten meghaltak, egyik napról a másikra, látszólag egymástól teljesen függetlenül és látszólag makkegészségesen.

„Több dolgok vannak földön és égen, Horatio, mintsem bölcselmetek álmodni képes...” – jutott eszébe az ekkor már középkorú Selymes Andrásnak egy Shakespeare-idézet, amikor meghallotta a hírt. Megcsóválta a fejét, majd tovább pötyögtette számítógépe billentyűzetén a *Bűnös tudományok és a hűbrisz* című könyvét.

GONDOLATJEL